

Người Phụ Nữ Ngoại Tình

Ga: 8, 2-11

Vừa tảng sáng, Người trở lại Đền Thờ. Toàn dân đến với Người. Người ngồi xuống giảng dạy họ. Lúc đó các kinh sư và người Pha-ri-sêu dẫn đến trước mặt Đức Giêsu một phụ nữ bị bắt gặp đang ngoại tình. Họ để chị ta đứng ở giữa, rồi nói với Người: “Thưa Thầy, người đàn bà này bị bắt quả tang đang ngoại tình. Trong sách Luật, ông Mô-Sê truyền cho chúng tôi phải ném đá hạng đàn bà đó. Còn Thầy, Thầy nghĩ sao?”. Họ nói thế nhằm thử Người, để có bằng cớ tố cáo Người. Nhưng Đức Giêsu cúi xuống lấy ngón tay viết trên đất. Vì họ cứ hỏi mãi, nên Người ngẩng lên và bảo họ: „Ai trong các ông sạch tội, thì cứ việc lấy đá mà ném trước đi“. Rồi Người lại cúi xuống viết trên đất. Nghe vậy,

họ bỏ đi hết, kể trước người sau, bắt đầu từ những người lớn tuổi. Chỉ còn lại một mình Đức Giêsu, và người phụ nữ thì đứng ở giữa. Người ngẩng lên và nói: „Này chị, họ đâu cả rồi? Không ai lên án chị sao?“ Người đàn bà đáp: “Thưa ông, không có ai cả“. Đức Giêsu nói: “Tôi cũng vậy, tôi không lên án chị đâu! Thôi chị cứ về đi và từ nay đừng phạm tội nữa!“.

Khi đám kinh sư và Pha-Ri-Sêu dẫn người phụ nữ đến trước mặt Chúa Giêsu. Đám dân chúng tò mò đi theo vây quanh Chúa Giêsu, người nào trên tay cũng lăm lăm một hoặc hai cục đá, có cục bằng nắm tay, có cục lớn hơn, có cục bằng cả bàn tay xòe ra. Họ chỉ chờ Thầy Giêsu nói một lời đồng ý với Luật Mô-Sê là những cục đá sắc nhọn kia sẽ

bay tới tấp vào người phụ nữ khốn khổ, khốn nạn đang đứng đó.

Tôi nghĩ, hẳn Chúa Giêsu đã có kinh nghiệm về sự nổi giận, hận thù của đám kinh sư và Pha-Ri-Sêu này khi Ngài „**tranh luận về lời chứng của Ngài liên quan đến bản thân Ngài**“ nên Ngài thương cảm cho người đàn bà tội lỗi đứng đó. **Kinh Thánh Gioan 8, 59 diễn tả: “Họ liền lượm đá để ném Người, nhưng Đức Giêsu lánh đi và ra khỏi Đền Thờ”**. Vì thế Ngài không nói gì chỉ ngồi xuống và lấy ngón tay mà viết trên đất.

Đức Giêsu viết gì? Không ai biết: Tôi nghĩ biết đâu có thể Chúa đã viết: “Thế còn người đàn ông cùng phạm tội với người phụ nữ này đâu rồi?”.

Vì họ cứ hỏi mãi, nên Người ngẩng lên bảo họ: „**Ai trong các ông sạch tội thì cứ việc lấy đá mà ném trước đi**“.

Lời nói của Chúa đánh thẳng vào tim óc của từng con người đầy tội lỗi mà vẫn tưởng mình tốt lành, vẫn hìu hìu tự đắc là mình đạo đức, mình là kinh sư hướng dẫn bao nhiêu giáo dân, mình là những tín hữu giữ luật nghiêm nhặt cơ mà (Pha-Ri-Sêu) và đám đông dân chúng tò mò chỉ biết hòa theo dư luận.

Nếu tôi là một người trong đám đông thì chắc chắn tôi chính là người bỏ mấy cục đá trên tay xuống đất trước tiên là người thứ nhất rời khỏi vòng tròn đám đông này sau khi nghe lời Chúa phán như thế.

Nhìn lại tâm hồn mình, tôi thấy mình tội lỗi hơn ai cả, bản thân của tôi chỉ là kẻ hèn mọn, là nam nhi chí chí mà cũng có lần phạm tội tương tự, sao tôi không tự ném đá tôi mà tôi lại lăm lăm trong tay những cục đá to để chực ném vào người phụ nữ chân yếu tay mềm?

Nhìn lại mình, nào bao nhiêu tội lỗi, nào tham lam của cải, ưa chuộng vật chất, quần áo, giày dép có đủ rồi mà vẫn ham hố, bằng mọi cách mua thêm cái này, cái khác trong khi bao nhiêu người cần sự giúp đỡ của mình. Các em bé mồ côi thiếu ăn thiếu mặc, những người cùi trong các trại phong thiếu thuốc men, quần áo và cần chăm sóc an ủi biết bao. Tôi chưa hề giúp đỡ một ai, khi có người đến xin đóng góp giúp đỡ tôi đều tránh né. Có một cái nhà để ở rồi mà vẫn còn cứ thu thu góp góp mua thêm nhà ở

Việt Nam để cho thuê lấy thêm lợi nhuận. “Chạy theo vàng sao cho khỏi tội, ham cái lợi, tất sẽ lạc đường. Lắm kẻ đã trở thành tội mọi thờ vàng và bị ma lục châu ngọc bắt” (HC31,5-6) Đối với Chúa đây là tội thờ ngẫu tượng, thờ tiền bạc...

Nếu xét mình cho thật kỹ càng thì tội của tôi không biết liệt kê ra bao nhiêu mới hết. Nào là chỉ thích giao du với những người có chức, có quyền, giàu tiền bạc. Người nào nhìn có vẻ quê mùa, ít học thì tôi chả bao giờ ngó đến họ.

Tội nào cũng là tội phạm đến danh của Chúa chứ có phải chỉ tội ngoại tình mới bị ném đá đâu. Người phụ nữ phạm tội này nhiều khi vì hoàn cảnh ngang trái hay nghịch cảnh bị ép buộc, bị hiếp dâm v.v... thế mà chỉ người phụ nữ mới bị lên án...? Sao luật của Do Thái và luật của Việt Nam giống nhau ở điểm này thế... sao mà trọng nam khinh nữ quá vậy.

Khi các kinh sư, các người Pha-ri-sêu và đám đông hiểu kỳ, tò mò vây quanh người phụ nữ phạm tội bỏ đi hết „**chỉ còn lại một mình Đức Giêsu và người phụ nữ, người phụ nữ đứng giữa**“. Vâng, người phụ nữ tội lỗi đứng giữa những cục đá mà đám đông đã để lại dưới chân họ.

„**Này chị, họ đâu cả rồi? Không ai lên án chị sao?**“

„**Thưa ông, không ai cả**“

„**Tôi cũng vậy, tôi không lên án chị đâu! Thôi chị cứ về đi và từ nay đừng phạm tội nữa!**“.

Qua đoạn Phúc Âm này tôi nhận thấy : Khi mọi người phán đoán, lên án mình thế nào thì sau cùng chỉ còn mình với Chúa. Chỉ còn mình với tội lỗi mình gây ra thì mình phải có trách nhiệm với Chúa, với những người chung quanh mình và với chính mình.

Nếu mình cứ va chạm với đời thì mình sẽ đi nghịch lại với mình, vì mình hay hòa theo đám đông và sống trong dư luận. Như thế mình sẽ đánh mất chính mình.

Chúa tha tội và khuyên „**đừng phạm tội nữa**“, nhưng mà mình vẫn yếu đuối vẫn có thể phạm tội hoài.

„*Lạy Chúa Thánh Thần, Xin giúp con biết ăn năn tội cách trọn,*

Xin dạy con biết dừng lại khi con có ý muốn xét đoán một ai. Xin dạy con biết nhìn lại mình dưới ánh sáng của Thánh Thần Chúa để con biết sống xứng đáng con của Ngài.

Xin giúp con can đảm vượt thắng chính mình để con biết sống bác ái làm chứng nhân cho Chúa ở thế gian này.

NT

